LIFVETS VEXLINGAR.

Strid och vexling menskan följa
Genom lifvets dunkla dröm,
Der vi ängsligt stå och skölja
Trasorna i tidens ström.
Än åt lyckan man sig gläder,
Än man naggas bit för bit,
Än man drifs för vind och väder,
Som ett yrfä hit och dit.

Lifvets gång är enahanda:
Ingen rast och ingen ro;
Är man född i Haparanda,
Skall man dö i Falsterbo.
Underlig är menskans vandel,
Om man den betraktar rätt.
Bäst man snusbod har och handel,
Sitter man på *taburett*.

Fåfängt går man här och koxar,
Att sitt öde se förut,
Är man född att mota oxar,
Blir man rik grossör till slut.
Stundom för att gifmild vara,
Känner lyckan ingen gräns,
Mången ifrån fänrik bara,
Knogat upp till excellens.

Så ser man ock mången vandra
Arbetsam, men dock i nöd,
Medan uti lättja andra
Simma uti öfverflöd. —
Roligt vore det att veta
På hvad grund det är så ställdt,
Att en del skall ha det feta
Och en annan stå på svält.
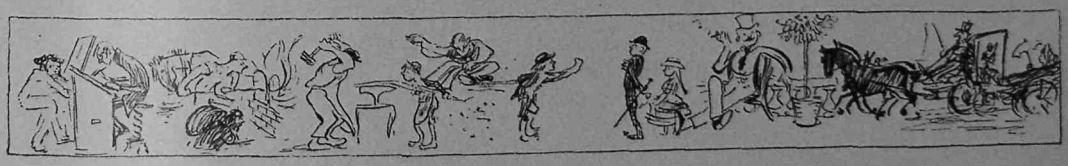
Dock, hvad kan det, på det hela,
Röra oss, jag fråga vill?
Ödets makter med oss spela
Utan att oss spörja till.
Fåfängt är det att vi spana,
Hvarför ödet så befallt; —
Men det är ju menskans vana
Lägga näsan uti allt.